

til de Yttringer, der ere faldne i Mødet igaar fra forskjellige ærede Medlemmers Side, idet jeg iøvrigt ikke agter at indlade mig paa en Debat om de større alvorlige Spørgsmaal, som deres Udtalelser kunde give Anledning til. Der blev saaledes af det ærede Medlem for Præsidentens 6te Valgkreds udtalt en stor Betænkelse ved at vælge Kjøbenhavn til en Reduite, som han iøvrigt ikke syntes saa utilbøielig til at indrømme, naar han da blev oplyst om Nødvendigheden deraf. — og han mente, at man burde lægge den hen paa et andet Sted, og det ærede Medlem fremsporde da forskellige Grunde, som han mente talte for, at man ikke skulde indlade sig paa Hovedstadens Befæstning; det ærede Medlem talte saaledes om, at det vel var blevet anført som en Grund, at Kjøbenhavn er Regjeringens Sæde, men at denne Grund ikke betød Noget, thi naar Kjøbenhavn blev udsat for Fare, vilde det Første, man gjorde, være at faae Regjeringen bort, thi ellers vilde jo hele Statsmaskineriet gaa i Staa. Jeg maa imidlertid tilstaa, at det er en Tanke, som aldrig er falden mig ind, at en Regjering, der var i en befæstet Hovedstad, skulde forlade dette befæstede Punkt i det Dieblit, Faren stod for Døren, og jeg ser heller ikke rigtig, hvor den saa under vore Forhold skulde gaa hen i Verden. Det vilde blive et surt omflakkende Liv, som Kongen og Regjeringen vilde komme til at føre, naar Fjenden havde gjort Indfald paa Sjælland og havde spærret Farvandet, idet de saa maatte reise fra Sted til Sted, stadig naturligvis forfulgte af Fjenden; det vilde være en Situation, som sikkert vilde være meget uheldig for Landets øverste Styrelse. Dertil kommer, at Regjeringen jo bestaar af ikke saa ganske saa Personer, idet der nemlig jo ikke alene maatte blive Tale om Hans Majestæt Kongen og hans nærmeste Omgivelser, men tillige om en Cyklus af Autoriteter, der vilde udgjøre en lille Hær for sig, der saaledes kom til, om jeg saa maa sige, at operere paa egen Haand, hvad jeg ikke antager vilde være heldigt. Nærmest nævnte det ærede Medlem, at Kjøbenhavn som Handelsstad vilde være allerbedst tjent med ikke at blive en Fæstning. Det kan nu vistnok ved første Diefast synes at være rigtigt, men det ærede Medlem maa sikkert erkjende, at, foruden at Krigen bringer Bombardement, Kanon- og Geværkugler, Sabelhug m. m., saa kan den ogsaa føre andre Ting med sig. Der er nemlig en lille Ting, som hedder Kontributioner. Naar man nu vilde anstille en Beregning over de Kontributioner, der i en Gaandevending kunde udskrives her netop gennem Handelsstanden og kun paa Grund af, at Kjøbenhavn er en Handelsstad, og de Kontributioner, der kunde udskrives af det øvrige Land, tror jeg, Alt ret betænkt, at Kjøbenhavn som Handelsstad vilde være vel tjent med, at Fjenden ikke kunde gjøre det uden at skulle overvinde betydelige Hindringer. Det ærede Medlem vil vel sige, at det gjør han heller ikke, at Eligt ikke sker under

Nutidens humane Krigsførelse. Jeg kan forstikke det ærede Medlem om, at det sker, og hvis han specielt med Hensyn til vor lydlige Nabo skulde tro, at han er en Engel i den Retning, vil jeg bede ham om at gjennemlæse Forhandlingerne ved Konferencen i Bryssel, og han vil da se, at Lydsland netop var en af Forkæmperne for at organisere, om jeg saa maa sige, Kontributions-systemet. Depoterne for Hæren og Flaaden kunde det ærede Medlem ikke komme fra uden at flytte dem, men hvor de skulde flyttes hen, det fik vi ikke at vide, det skulde være hen i en anden Reduite, men hvor skulde den saa være? Der blev, som jeg allerede har berørt, givet Anvisning paa Selsingør. Afset fra Terrainforholdene der, som jeg ikke her skal indlade mig paa nærmere at omtale, maa dog en Reduite for hele Landets Forsvar være saaledes indrettet, at den kunde gjøre Front mod enhver Fjende, som maatte komme. Nu kan det jo vel være — jeg veed det ikke, men efter Udtalelserne i Throntalen maa man tro det, og jeg tvivler saaledes ikke derom — at vi staa i en overordentlig venskablig Forbindelse med Sverrig-Norge. Men jeg skjønner ikke rettere end, at, naar Selsingør virkelig skulde blive en Fæstning, der kunde optage Kampen og dække de tilhørlige Depoter, maatte en Del af Fæstningsværkerne lægges over paa svensk Grund. Nu tvivler jeg som sagt ikke paa, at vi staa i den allervenskabligste Forbindelse med Sverria, men det Venstres tror jeg dog ikke, at denne Magt har til os, at den skulde lade os lægge en Del af vore Fæstningsværker paa dens Grund. Der er endnu imod den Tanke, at befæste Kjøbenhavn, indvendt, at Sylland lodes aaben. Jeg vil bede de Herrer for det Første at se paa den ene af de Tanker med Hensyn til Landets Forsvar, som jeg her har fremsat for dem, og det vil da være dem klart, at der i den netop er et Ønske om at bevare saa stor en Del af Landet ogsaa af Sylland saalænge som muligt. Men, mine Herrer, der kommer et Dieblit, hvor det er Daarskab at ville bevare en stor Del af Landet, nemlig naar man derved knuser vor egen Krigsmagt og saaledes gjøre os det umuligt at skærme den mindre Del. Jeg tilstaa, at jeg ser ikke ret, hvad en enkelt Befæstning — thi mere kunde der dog ikke være Tale om i Sylland — skulde gjøre for Nytte til denne Provindses Dæfning. Naar Hæren maatte gaa bort paa Grund af sin Underlegenhed, veed jeg ikke, hvad Syderne egentlig vilde have ud af den Fæstning Andet end, at de have givet Penge til den, thi det er jo klart, at Fjenden aldeles ikke behøver at berøre den. (En Stemme: Som Brohoved!) Der er et æret Medlem, der siger som Brohoved; ja et saadant kunde være meget gavnligt, forsaavidt vi ventede paa en Allieret, som vilde gjøre vor Styrke saa stor, at vi kunde haabe at gaa offensivt tilværks; men under den Forudsætning, jeg har talt, vil det ærede Medlem